

Там спогади теплі дитинство колишуть...

ПІРНАЮ В ТУ КУПІЛЬ

Пірнаю в ту купіль, пірнаю в тишу,
Де спогади теплі дитинство колишуть.
Там зайчики й досі дарунки приносять
І мамина пісня співається й досі.
Там досі лелека чатує світання,
Солом'яна стріха іще не остання.
І квітнуть там мальви (куди орхідеям!).
О, де ж ви, ті мальви, лелеки ті, де ви?
Слова там простіші – не фести, е-мейли.
І є там ще мати і батько у мене.
Там хата багата не грішми – любов'ю,
Попереду все ще: і радощі, й болі.
Кує там зозуля на щедре століття
І липою пахне далеке те літо.
І зими ті білі, й забуті колядки
Приходять у сні лиш, приходять у згадки...

ВЕЧІРНІ ХОРАЛИ

Зерниночки зір на небесній тарелі
Тремтіли, боялись на землю упасти.
Сріблились вечірні м'які акварелі,
Ходило десь поруч моє юне щастя.
В садку солов'ї, що від літа сп'яніли,
Співали хорали злагоджено, лунко,
І пахли півонії, ледь посмутнілі,
І пахли черешні твоїм поцілунком.

ЖАСМИН-ЧАРОДІЙ

Віє духом жасмин. Цей жасмин – чародій,
Що веде до солодкої згуби.
На повернення звідти немає надій,
Як на зустріч із тим, хто був любий.
Оббивали мій сад то вітри, то дощі,
А роки облітали по черзі.
Та не знаю, чого ще бракує душі,
Може, чарів жасминного червня?

Я, МОЖЕ Б, ТАКИ НЕ ПИСАЛА

Я, може б, таки не писала. Ніколи.
Якби мене стежка не вивела в поле
І жито малу обступило стіною.
Як синя волошка, згубилась я в ньому.
А стигле колосся за руки торкало
І ніби шептало щось тепле й ласкаве.
Тоді захотілось комусь розказати,
Що жито уміє з людьми розмовляти.
І я б не писала (подумати тільки!),
Якби не сестриці – берези і вільхи,
Якби не та пісня, що мати співала,
Коли у Петрівку зозуля кувала.
Заплівши березам літа мої в коси,
Вже дивиться в очі химерниця осінь,
Збирає в подолки мої всі набутки,
Укотре ворожить мені на майбутнє.
Я знаю без тебе, моя злотокоса,

Все буде так само, все буде як досі.
Усе щось шукаю, а хочу так мало:
Того б не забути, що мати співала,
Що батько незрячий вважав за науку,
Оце б передати у спадок онукам.
Бо мудре те слово у серці ношу я,
Бо з ним і живу я, бо з ним і віршую.

ЧОРНИЧНА ЗВАБА

Пустіть мене, справи, облиште, дрібниці,
Вже в рідному лісі достигли чорниці.
Пустіть, не тримайте, мені туди треба,
Де сосни високі торкаються неба,
Де сіра зозуля пробуджує тишу,
А вітер-пустун її знову колише.
Там пахне чорницями тихе світання.
А де ще відчуєш таке раювання?
Я хочу туди, у лісі ті польські,
Де все дороге, і знайоме, і близьке:
І сосни старезні, й дрібні мурашини,
І ті, що мене виглядають, стежини.

БАБУСИН ІНСТАГРАМ

Такий в бабусі інстаграм:
Оцих курей п'ятірко,
А для цікавості програм
То ще й собачка Тінка.
Старенькій зовсім не чужі
І ластівки при ганку,
Вона із ними в мережі
І з ранку й до смерканку.
А на колінах кіт-воркіт
Тихенько примостився,
Муркоче свій котячий хіт,
Чи, може, простудився.
Йому розкаже про синів,
Що все не їдуть в гості,
І про бузок, що перецвів,
Про те, що ломить кості.
Гортає бабця сторінки
Свого життя не марно.
Як гарно жити їй таки
У світі цім. Як гарно!

ЗАГРАЙ МЕНІ, ДРУЖЕ

Григорію Марковцю,
моєму однокласнику.

Заграй мені, друже, заграй на гармошці.
Підемо з тобою до юності в гості,
У сад яблуневий, де падали зорі
Під ноги, у роси вечірні прозорі.
Знайомі акорди...Візьми їх лиш кілька,
Хай все оживе, як в кіно, хоч на хвилю.
Мережечка місячна, руки, мов крила,
Обійми яких попід небом носили

У тій високості, де мрії-надії,
І зорі із нами сміялись-раділи.
Згадай оті ноти, натисни на клавіш,
Я вірю, що ти не забув, не злукавиш.
У вирі сучасних попсових мелодій
Гармошка забута, давно не у моді.
Та є щось у ній, піднімає, як крила,
І те неповторне забути несила.

ПЕТРОВІ БАТОГИ

Петрові батоги край ниви...
Іду й стрічаюся із ними.
Вперед погляну – обганяють,
А озирнуся – то минають.
Чи, може, просто зупиниться,
Торкнувши золото пшениці?
А літо-літечко уповні,
Петра і Павла вже сьогодні.
І хто ж їм коні поганяє
І батіжки оці ламає?
Така блакить пообіч стежки,
Як неба чистого мережки...

***

От якби ж то прийшли Ви, матусю, у гості,
Посадила б я Вас на пухкому дивані.
Засміялося б сонечко із високості,
Розцвілися б під вікнами квіти духмяні.
Дорогі цілувала б натруджені руки,
Кожну зморщечку Вашу і сиве волосся,
А круг нас щебетали б мої вже онуки,
Тихе щастя у хаті віночком вилося.
Не робили б у мене ніякого діла,
Розмовляла б із Вами, забувши тривоги.
На столі постелила б я скатерку білу,
Чисту постіль, аби відпочили з дороги.
І були б на столі і наїдки, й напитки,
Зігрівалося б серце теплом і любов'ю...
Не прийдете, матусю. Ніколи. Нізвідки.
Що ж робити мені з каяттям цим, із болем?

КУЄ ЗОЗУЛЯ

Кує зозуля голосиста,
І день сміється сонцеликий,
А в серці стало світло й чисто,
Як в Божім храмі на Великдень.
І так схотілось поклониться
Оцьому дереву й стежині,
Оцій траві і цій криниці,
І цій маленькій мурашині,
Цьому джмелю, що, захмелівши,
Цілує квітку тихо й мило,
І цій зозулі, що до інших
Вже ворожити відлетіла.

Любов БОЙЧУК.